

Excuses komen nooit te laat

HET CHINESE PRAALGRAF

Personeelsmanager Susan (40) volgt in deeltijd een opleiding tot intuïtief coach. Op het instituut waar ze les krijgt, ontmoet ze docente Ingrid. Vanaf dag één dat ze elkaar in de ogen kijken, is de sfeer tussen hen gespannen. Nadat Susan een droom heeft gehad waarin Ingrid een merkwaardige rol vertolkt, neemt ze contact op met reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele. Bevat de droom een aanwijzing voor een vorig leven?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Susan heeft een heldere droom gehad tijdens haar slaap. Ze zegt: "Ik denk dat er een verwijzing in zit naar een vorig leven, maar ik kan er niet bij. Of ik durf niet. Ik hoop dat jij me kan helpen." "Wat droomde je precies?" "Dat ik met studenten van de opleiding tot coach aan het praten was. In mijn handen had ik een witte, platte doos vast. De deksel stond open. In de doos zaten tientallen kleine ronde brillietjes in vrolijke kleuren. Spirituele duikbrilletjes. Al dromend moest ik daarom lachen. Je kon er namelijk mee onder water kijken en zelfs in troebel water de wortels van lotusbloemen goed zien. Ik vond dat grappig omdat de groei van lotusbloemen vaak vergeleken wordt met onze spirituele ontwikkeling."

Een kapot brilletje

Susan vervolgt de verwoording van haar droom als volgt: "Opeens verscheen Ingrid in mijn droom. We maken het elkaar op het opleidingsinstituut niet gemakkelijk, onze karakters botsen. Wel waardeer ik haar vakkennis als docente en zij vindt me een goede leerlinge. Ze deed heel vriendelijk, maar ik was op mijn hoede. Was die vriendelijkheid wel echt? Ingrid pakte een kapot brilletje uit de doos die ik vasthield, bewoog dat voor mijn neus en keek ernstig. Ze zei '**Sorry, dat ik lang geleden de focus verkeerd heb gelegd.**' Ik keek haar vragend aan. Wat bedoelde ze? Daarna ging ze achter me staan en gaf me een klein duwtje in de rug, alsof ze me wat wilde laten zien. Ik zweefde weg van haar en de studenten, in de richting van een andere ruimte: een kamer met een dichte deur. Het voelde aan alsof Ingrid haar excuses wilde aanbieden voor iets wat lang geleden was gebeurd en dat nog steeds tussen ons in staat. De deur ging open, ik mocht kiezen of ik de drempel over zou stappen om naar binnen te gaan, maar ik durfde niet. Ik werd bang en schrok wakker. Ik durfde niet meer in slaap te vallen uit angst om verder te dromen. Toch wil ik deze droom begrijp-

pen, daarom ben ik hier. En omdat ik vermoed dat het iets met vorige levens te maken heeft."

Gevangen in een sarcofaag

Susan laat me paranormaal meekijken in haar beeldherinneringen, zodat we samen kunnen achterhalen tot welke informatie de droom toegang geeft. Ik vraag: "Kun je terugkeren naar de paniekgevoelens die je had op het moment dat je wakker werd?" "Mijn hart bonsde. Ik was bang. Ik durfde niet te kijken naar wat er in die kamer te zien was. Ik wilde gillen en schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit mijn mond." Ik kijk mee en zie een groot zwart gat opdoemen. Het woord *diepzielduiken* komt in me op. Susans spirituele droomduikbrilletjes heb ik niet nodig, want ik 'duik' in het zwarte gat om te ervaren wat er gezien mag worden. Het gapende gat verandert van vorm, in een smalle trechter, waar ik doorheen kan. Ik 'val' en het is alsof ik terugglid in de tijd. Jaren, eeuwen. Mijn waarneming eindigt in een afgesloten vertrek, de ruimte die Susan niet alleen wil betreden: een grote vierkante kamer met een hoog plafond. In het midden van die kamer

'Nadat één kindje doodgeboren was, ging het mis: de tweede zat vast en wilde er niet uit...'

staat op de grond een houten sarcofaag. Meestal is een sarcofaag gehouwen uit steen; dit exemplaar is van roodbruin mahoniehout en geeft nauwgezet de lichaamscontouren weer van een kleine Aziatische vrouw. Ze ligt op haar rug, haar handen ineengevouwen op haar bolle buik. Ze moet zwanger zijn geweest op het moment van overlijden. De houtsnijkunstenaar die dit lang geleden maakte, leverde een schitterende waarheidsgetrouwe kopie van haar kleine lichaam. Een lichaam dat nu 'gevangen' is in de sarcofaag.

'Ik wilde leven'

Ik vertel Susan wat ik zie. Ze rilt en zegt: "Ik krijg het koud. Ik zou willen gillen, wakker willen worden uit een hele slechte droom, maar dat kan niet. De vrouw die ik was, is dood. Ik voel hoe mijn ziel toen met een ruk omhooggetrokken werd uit het dode lichaam. Aan gillen kwam ik niet meer toe." "Bekijk eens vanaf een veilige afstand wat je

'Ik krijg het koud... ik zou willen gillen, wakker willen worden'

ziet en weet." "Ik was een jonge vrouw, in een vorig leven in China. Eeuwen terug. Ik lig op mijn rug en ben gestorven. Mijn ziel hangt boven de sarcofaag. Ik kijk naar beneden en zie de vrouw liggen die ik toen was. Ze hebben me perfect nagemaakt, me precies zo weergegeven zoals ik eruitzag. Op het einde van dat leven, zwanger, met mijn dikke buik. Alles in hout. Een lange jurk, vlechten boven op mijn hoofd, bijeengehouden met lange pennen. In dat leven was ik een knappe vrouw." "Wat kun je vertellen over de kamer waarin het lichaam zich bevindt? Ik zie de sarcofaag in het midden op de grond staan. Ook zie ik meerdere houten planken aan de wanden. Waar zijn die voor bedoeld?" "Het is een graftombe. Een afgesloten vertrek waar niemand meer bij kan. Aan de buitenkant verzegeld. De toegangsdeur is voor altijd dicht. Aan de muren zijn stellingen bevestigd, daarop staan gebruiksvoorwerpen. Overal ligt een laagje stof op." Ik kijk mee en zie een houten wieg, een kinderstoel, een kiepwagen met wielen. Kinderspeelgoed. Alles uitgevoerd in mahoniehout. Stoelen, een tafel, borden, bekertjes, opbergkisten, een kast. Replica's van hout. Een praalgraf, volgestouwd met nagemaakte dagelijkse gebruiksvoorwerpen, die de overleden vrouw als gift meekreeg van haar dierbaren voor in het hiernamaals. Susan snift verdrietig: "Ik wilde niet dood zijn, ik wilde leven! Ik wilde die spullen gebruiken, niet naast me hebben in dat graf!"

Primitieve keizersnede

De jonge Aziatische vrouw had een slechte gezondheid, die er niet beter op werd gedurende haar zwangerschap. Susan: "Ze lieten een dokter komen, die weinig meer voor me kon doen. Zijn kruiden hielpen niet. Hij zette nog bloedzuigers*, maar ik was al veel te verzwakt. Artsen van nu kunnen veel meer. De zwangerschap was zwaar. Ik had al een zwakke gezondheid en was zwanger van een tweeling. Op het laatst was ik ziek en kon ik alleen nog

* Bloedzuigers zijn wormen die zich via zuignapjes voeden met het bloed van menselijke lichamen, als ze daarop gezet worden. Ze worden al eeuwen gebruikt bij ziekten en kwalen. Men geloofde dat door het zetten van bloedzuigers 'ziek of slecht bloed' werd verwijderd en dat dit ten goede kwam aan iemands gezondheid.

maar liggen.” In verwachting zijn van een tweeling was in die tijd uitzonderlijk, complicaties haast onvermijdelijk. Susan vervolgt: “De dokter hielp bij de bevalling, er mochten verder geen mannen bij zijn, alleen vrouwen. Nadat één kindje doodgeboren was, ging het mis. De tweede zat vast en wilde er niet uit. Ten einde raad sneed hij mijn buik open. **Zijn focus lag niet op mij!** Ik wilde gillen van pijn, maar ik verloor het bewustzijn en voelde het leven uit me wegtrekken. Hij heeft de tweede baby kunnen redden. Ik zag hem weggaan met een klein bloederig hoopje mens. Ik stierf tijdens de bevalling. Hij koos niet voor mij, maar voor het kind. Nageslacht voortbrengen was belangrijker.”

Dokter Ingrid

De betekenis van de droom begint te dagen bij Susan. Op de coachingsopleiding ontmoette ze docente Ingrid. “Ik was tijdens haar lessen soms bang **dat er niets goeds uit mij kon voortkomen**, terwijl ik toch mijn best doe en veel studeer.” Susan reageerde onbewust op een bevalling uit het verleden, die uitmondde in een primitief uitgevoerde keizersnede. Ze herkent in de dokter Ingrid van nu. Ingrid, de docente die ze waardeert om haar vakkennis, maar die ze tegelijkertijd wantrouwt. De Aziatische vrouw stierf met de gedachte dat de helpende dokter zijn aandacht niet op haar richtte, maar op het levend ter wereld brengen van haar baby’s. Ze vult aan: “Ingrid was toen die arts die hielp bij de bevalling. Toevallig heb ik een keer gehoord dat ze gynaecoloog wilde worden, maar dat ze die studie afbrak omdat ze vond dat er bij bevallingen zoveel kan misgaan. Dat wilde ze niet op haar geweten hebben. Naast les in coachingstechnieken geeft Ingrid ook les in Chinese kruidenleer bij een ander instituut.”

Dankbaar

In stilte vraag ik me af of Ingrid weet dat ze een vorig leven heeft gehad als dokter in het oude China. Of ze een herinnering heeft gehad aan het uitvoeren van een primitieve keizersnede... Had de dokter destijds geworsteld met zijn gemaakte keuze om het leven van de borelingen voorrang te geven op het leven van de moeder? Susan glimlacht blij en zegt: “Wonderlijk, de puzzelstukjes passen precies in elkaar.” “Het kan zijn dat jullie hernieuwde kennismaking op zielsniveau gevolgen heeft gehad. In dromen kan zoiets tot uiting komen. Hoe voel je je nu, als je aan jouw droom terugdenkt?” “Opgelucht. Ik ben plotseling niet meer bang voor haar autoriteit als docent. Bijzonder, dat we een leven hebben gehad waar we elkaar uit kenden.” Na het bekijken en begrijpen van de droom, die zijn (lotus)wortels had in een voorbij leven in het oude China, was de kou uit de lucht tussen leerlinge en docent-

‘Wonderlijk, de puzzelstukjes passen precies in elkaar’

te. Susan was niet van plan de betekenis van haar droom met Ingrid te delen. Ze zei: “Misschien vindt ze het raar en gelooft ze niet in elkaar kennen uit andere levens. Ik ben in ieder geval heel dankbaar voor de boodschap uit mijn droom.” Ik ben het met Susan eens. Dit keer was het duiden van haar droom voldoende en was het belangrijker om haar blik te richten op het hier-en-nu.

Voor het maken en ontvangen van excuses, op welke manier ook, is het nooit te laat. •

